

forbindelse med en helbredsundersøgelse. Vi mener faktisk, at en sådan sikkerhed for og retsbeskyttelse af den enkelte må betyde, at den pågældende samtykker, i det øjeblik oplysninger om vedkommendes gener og arvmasse skal tilflyde andre.

Så ud fra det, jeg har kunnet høre her i denne forholdsvis korte debat, tror jeg i og for sig ikke, at der er så mange skillelinjer. Der er måske nogle misforståelser, som knytter sig til, at det er en juridisk indviklet lovgivning, som ikke i sig selv giver svar på alle spørgsmål; men det er jo også det, der er nytteværdien ved et udvalgsarbejde.

Som sagt vil jeg med glæde svare på alle de spørgsmål, der måtte komme fra udvalget, også for at få afmonteret nogle af de myter, som måske kan knytte sig til dette forslag, som jo har haft en meget lang gang gennem det politiske system, startende i 1991, hvor SF og Socialdemokratiet fremsatte et beslutningsforslag, som blev vedtaget hen over den daværende regerings hoved.

Da jeg overtog Arbejdsministeriet, lå der på mit bord et lovforslag, som hr. Knud Erik Kirkegaard havde fremsat – vistnok meget imod sin vilje, forstod jeg; men det indgik dog alligevel i den høring, som så førte til et enigt Arbejdsmarkedsudvalg.

Når jeg for tredje gang fremhæver dette, er det, fordi jeg synes, det er ret flot og en spore til, at enigheden kan bevares, også når vi når målstregen, at et Arbejdsmarkedsudvalg bestående af så mange forskellige partier rent faktisk er enige om noget så vitalt som dette område, som naturligvis, som fru Vibeke Peschardt sagde, handler om en ansættelsesretslovgivning, men som jo dybest set også handler om den etik, som arbejdsgiverne skal overholde og leve op til og virke i forhold til, når det drejer sig om samspillet mellem lønmodtagere og arbejdsgivere.

Med disse ord vil jeg sige tak for en forholdsvis stille og rolig førstebehandling med et budskab om, at alle partier gerne vil indgå i et positivt udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu er det jo altid rart med positive konklusioner på en lang dag, og det er jeg da ked af at skulle ændre på. Men jeg er nødt til lige at erindre ministeren om, at vi faktisk var et par stykker, som anbefalede ret væsentlige ændringer i lovforslaget, og som tilkendegav, at vi ikke kan støtte forslaget i dets nuværende form.

Det, der bringer mig på talerstolen, er sådan set ministerens bemærkninger om balancen i forslaget. Ministeren understregede meget kraftigt, at der jo er tale om forpligtelser pålagt både lønmodtagersiden og arbejdsgiversiden. Så langt, så godt! Men hvorfor mister ministeren balancen, når det drejer sig om sanktioner? Hvorfor er det alene arbejdsgiversiden, som skal pålægges sanktioner, dersom forpligtelserne tilsidesættes? Hvorfor skal det ikke koste lønmodtageren noget som helst at tilsidesætte de oplysningsforpligtelser, som ifølge lovforslaget påhviler lønmodtageren? Her mister man fodfæstet, og balancen tipper.

Jeg vil egentlig gerne høre, hvad der er den egentlige baggrund for, at man ikke har fastholdt balancesynspunktet på dette område.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er jo et spørgsmål, som også kan gøres til et tema for udvalgsarbejdet. Men jeg vil umiddelbart sige, at der jo ikke generelt er balance mellem arbejdsgivere og arbejdstagere. Vægtskålen balancerer ikke helt. Det er jo sådan, at arbejdsgiverne har en råderet og et ledelsesansvar og altså har en stærkere position i forhold til lønmodtagerne. I udgangspunktet står vægtskålen ikke helt på nul, og balancen er altså ikke fifty-fifty, og derfor kan et forslag som dette jo i sin konstruktion også forsøge at rette lidt op på den balance.

Men jeg har noteret mig, at sådan som lovforslaget foreligger, kan Venstre og De Konservative ikke medvirke til det. Det kan jeg også se på nikkene, og det er jo også baggrunden for, at vi skal i gang med et udvalgsarbejde. Men det er min opfattelse, at de indvendinger, der er fra både Venstre og De Konservative, ikke har en sådan karakter, at jeg ikke har tiltro til, at vi under udvalgsarbejdet kan munde ud i en bredere enighed end den, der afspejler sig lige nu, hvor der jo er et flertal for forslaget, idet regeringspartierne, SF og Enhedslisten har tilkendegivet deres tilslutning til forslaget, måske med nogle justeringer.

Jeg er faktisk også optaget af – selvfølgelig også fordi det ville stemme smukt overens med den danske model – at det er en meget god idé, hvis der er en forståelse hos begge parter på arbejdsmarkedet for det, vi gør på arbejdsmarkedsområdet. Men jeg må sige, at det er mit indtryk, at den måde, som – ikke Venstre og De Konservative, men Dansk Arbejdsgiverforening til dato har reageret på det forslag, vi har frem-